

ENLACE

Srta. ALICIA LIDIA CLAVERIA

que el día 18 del actual contrajo enlace con nuestro querido amigo y paisano, el culto representante de CELTIGA en Paraná (E. Ríos), don Enrique Arias Vázquez.

No pequeno mundo do tren o tempo vai traballando os carauteres, perfilando as facianas, poñendo ás paixós unha tona de pasado. Somentes o tolo figura estranxo ó tempo. Os labregos son un montón dormifiento, sin hestorea. Outra estaceón. Balbordo de festa na vila. As candongas baixan do tren, botando á moza garrida longas olladas.

A moza garrida (cansa de saloucar, c'un pulo de desespero).—“Non te poñas orgulloso pol'o que fago, vello caraxento. Si me casara contigo habiao facer igoal”. E sai bambeando o corpo do braceiro cás candongas.

Asoma unha cara de telegrafista e trémalle a man o home das agullas. O señor elegante bota no andén un bolso de prata cheo de billetes e pesos berrrando:—“Pra tí, miña xoya”. A moza garrida nin move a cabeza. Un mociño ven traello a Guardia civil que ll'lo da o señor elegante.

O señor elegante (avergoñado e desfeito) vai en procura do frade e dándolle o bolso.:—“Pra misas pol'a miña y-alma, padre”.

O frade.—“Que dí, meu fillo. Iso non pode ser. Querrá dicir pol'a sua intención”.

O tolo (rindo as gargalladas).—“Pol-a y-alma de Pedro Madruga, pol'a y-alma de Pedro Madruga!”

O señor elegante (xa fala soilo).—“Todos van marchando. Doña Anxelina, as candongas, a moza garrida. Somentes quedamos o frade, o tolo, e a

Guardia civil. E ises paisanos que non teñen carauter e iste fedor do pescado”.

A mañán sai alomeando o horror do tren. Espranzas enforcadas nos paus do telégrafo. Derradeiras pantasmas d'estaceón. N'unha quedase o frade. Fuxo do tren sin volver a vista atrás e colle por un camiño ond'ó agarra a mula d'un abade.

Cando menos se pensa, o andén da cibdade. Algún carterista pasa preto dos labregos. O clero parroqueal e un negro duelo, agardan. Desenganchan o grande wagón pechado. Todos fán circo respeitoso. Entr'os familiares e os empregados da Funeraria baixan a caixa.

O tolo (moi fino e sensato, chapeo na man, dirixíndose ó mais vello da familia).—“Señor, prégolle que me deixen mirar a faciana do difunto. Cicáis señá un meu amigo”.

Retiran a tampa e pol'o vidro aparece unha face xa cinzenta. O tolo ollá un instante.

O tolo (dirixíndose os loqueiros).—“Moitas gráceas, compridos cabaleiros. Mais xa non preciso da vosa fidalgia asisteza. Meu nemigo está no mundo da verdade”.

Passmo xeneral. Os labregos, o revisor, os mozos do tren todos se van reintegrando pouco a pouco á vida e o sol.

O señor elegante (desfeito, tremendo d'unha velez supeta fáfallle ó tolo).—Entón, xa está libre. Xa pode comprar en mí a vinganza merescida (ábrelle o peito separando chileco e camisa).

O tolo (rindo com'un demo).—“Non veñas agora con grandes xestos fidalgos. Bastante desgrazado és! Hastra Pedro Madruga vai botar a parva d'augardente. Que che fenda un rayo!”

O señor elegante c'o traxe enruggado, a maleta na man, camiña pr'a cibdade. O sol queimalle os ollos. Chegando a unha ponte, sóntase. Logo bota a maleta ó río. Fica ollando largo tempo pr'a síntrias correntes ainda molladas na noite. Dubidamos si se botará ou non.

R. OTERO PEDRAYO

PARA MANTENER LOS ALIMENTOS

frescos y sanos durante la época de los calores es indispensable el uso de heladeras eléctricas, porque son las únicas que proporcionan una refrigeración perfecta que asegura la conservación de las viandas, carnes, frutas y bebidas sin perjudicar su sabor.

Las heladeras eléctricas son elegantes y económicas y pueden mantener indefinidamente la temperatura deseada, pues su funcionamiento es automático.

Visite nuestras exposiciones y pida demostraciones prácticas.

Compañía Hispano - Americana de Electricidad

Buenos Aires

Balcarce 184